

De schouders van Oscar Peters

4 FEBRUARI 2020, YUKI KHO

→ programma's → mondo → artikelen → de schouders van

In zes weken tijd bouwt beeldend kunstenaar Oscar Peters en zijn team twee reusachtige installaties in de Haagse Elektriciteitsfabriek. Wie binnenkomt voelt zich nietig. Grote - met rode doeken behangen - stellingen trommelen tegen het metershoge, stalen skelet van de fabriek. Boven roetsjen kunstwerken over een achtbaan. Inclusief looping. Aan bouwtekeningen doet Peters niet, een goed oog en dito verstand staan hem bij. Als bezoeker loop je opgewekt de ruimte door, Peters' werk werkt inspirerend. Je krijgt er 'bouwzin' van.

Maar wat prikkelde Peters op zijn beurt? We spraken hem over drie kunstwerken die hem gevormd hebben.

#1 Film: Conan the Barbarian, 1982

“Ik was acht of negen jaar en keek een maand lang elke dag deze film. Deze videoband heb ik letterlijk grijsgedraaid. Arnold Schwarzenegger schittert hier als jongeman in de hoofdrol. Als zijn moeder wordt onthoofd, nemen de verantwoordelijken hem mee en dwingen hem om voor hen te werken. Jarenlang duwt hij samen met een groep jongens een enorm houten rad - *The Wheel of Pain* - voort tot hij sterk genoeg is om het alleen te doen.

2:16 MIN

Conan the Barbarian trailer

Nog steeds zet ik wel eens de soundtrack van de film op als ik energie nodig heb. Laatst nog toen ik in het ziekenhuis bijna dood lag te gaan aan een dubbele longontsteking en bloedvergiftiging was het juist deze muziek die mij er doorheen sleepte. Ik voel me na het beluisteren altijd drie meter groter.

Nog steeds zet ik wel eens de soundtrack van de film op als ik energie nodig heb. Laatst nog toen ik in het ziekenhuis bijna dood lag te gaan aan een dubbele longontsteking en bloedvergiftiging was het juist deze muziek die mij er doorheen sleepte. Ik voel me na het beluisteren altijd drie meter groter.

Alles in die film draait om de hoofdpersoon Conan's persoonlijke queeste: het ontrafelen van *the riddle of steel*. Een raadsel waar zijn vader hem als klein jongetje over vertelt: *'The secret of steel has always carried with it a mystery. You must learn its riddle, Conan. You must learn its discipline. For no one — no one in this world can you trust. Not men, not women, not beasts.'* Wijzend naar het zwaard in beeld zegt hij: *'this you can trust'*.

Eerst lijkt het over de letterlijke kracht van staal te gaan, maar uiteindelijk draait het om de kracht van het vlees - de mens - dat het staal kan vormen. Deze film gaat over kracht, doorzettingsvermogen en overtuiging.

Het is ook niet voor niets dat ik zulke grote installaties ben gaan bouwen. Ik houd ervan om iets wat onmogelijk lijkt, toch te realiseren. *The riddle of steel* gaat ook niet alleen over doorzettingsvermogen, maar ook over samenwerken, elkaar nodig hebben. Deze tentoonstelling had ik nooit in mijn eentje kunnen bouwen, maar het lukte omdat ik altijd een aardig persoon probeer te zijn. Als ik dan om hulp vraag staan er direct tien mensen op om mee te helpen bouwen. Het gaat over de mensen die het staal (of hout) gebruiken. Wij zijn creatief en hebben een verbeeldingsvermogen om het staal - of het leven - tot bepaalde hoogte te buigen.

#2 Goya: Saturn Devouring His Son

Saturnus die zijn eigen zoon op eet uit angst om door hen overschaduwd te worden. Het is absoluut gruwelijk en toch hou ik ervan.

Tijdens mijn studie in Amerika verhuurde ik weleens mijn huis als ik de zomers in Amsterdam doorbracht om geld bij te verdienen. Een van die huurders was een bevriende schilder die dit schilderij van Goya als oefening na schilderde en achterliet. Jááren had ik dit dus in huis hangen, nou dat doet wel wat met je...

Inmiddels is het werk opgehaald, maar gelukkig zie ik het nog meermaals per jaar als ik mijn broer en zijn man bezoek in hun woonplaats Madrid, daar hangt het in het Prado. Ik sla zo'n bezoekje eraan nooit over.

Of ik het begrijp dat iemand zoiets doet, zijn eigen zoon opeten? Letterlijk niet. Ik begrijp wél de wanhoop, de noodzaak om soms iets te moeten doen ten koste van alles. De opbouw van Volta - mijn tentoonstelling in de Elektriciteitsfabriek - duurde zes weken. Dan offer ik veel op. Ik pak nul rust, zie geen vrienden, pleeg roofbouw op mijn lichaam. Maar ik kan dan ook niet anders, want hoe geweldig is het: dit is mijn werk! Ik mag achtbanen bouwen!

#3 De Japanse festivalcultuur

Een Japanse kunstliefhebber plaatste een foto van één van mijn achtbanen op Instagram. Zo merkte een kunstruimte in een metrostation in Osaka mij op, Art Area B1. Jaarlijks organiseren ze daar het spoorwegfestival en daar past mijn werk zeer goed bij. Zo geschiedde, ik ben een achtbaan gaan bouwen in Japan. Met een bouwtekening op een bierviltje.

En als ik in een nieuw land ben doe ik altijd twee dingen:

1. Ik ga naar de sauna. Hoe mensen relaxen vind ik mateloos interessant. Want zelf vind ik dat heel moeilijk.
2. Ik bezoek graag lokale festivals. Hoe vieren de lokale bewoners dingen? In Osaka raakte de tradities mij. Tijdens het herfstfestival bijvoorbeeld, maakt elke buurt een eigen altaar op gigantische houten wielen. De hele buurt trekt die kar voort, iedereen doet mee. Het textiel waarmee ze de - soms acht meter hoge - karren behangen, is de directe inspiratie voor mijn werk dat te zien is *Volta*. Ik vind het mooi hoe materiaal dat je bij de winkel op de hoek koopt, in zo'n ritueel een diepere betekenis krijgt. Ook het geluid in de installatie komt hier vandaan. Als je als voorbijganger naar zo'n herfstparade kijkt krijg je door dat ritmische geroffel bijna een transcendente ervaring. Dat wilde ik de bezoekers van de Elektriciteitsfabriek ook meegeven.

Japan is een mooi voorbeeld van hoe tradities ook gevierd kunnen worden. En hoe harmonieus zij dat doen. In Nederland maken we landelijk ruzie rondom Sinterklaas en tijdens Koningsdag zuipen we ons helemaal klem en vernielen we veel. Daar is dat totaal anders.

Volta is georganiseerd in samenwerking met tentoonstellingsruimte Nest en nog tot 22 maart te

zien in de Elektricitetsfabriek in Den Haag.

Meer Mondo? Volgs ons op Instagram of Facebook

meer?

VPRO-serie

Tokidoki

Met haar gevoel voor humor én voor taal gaat Paulien Cornelisse in de vierdelige VPRO-serie Tokidoki op onderzoek in het land van de rijzende zon. Elke aflevering va...

etalage

de wereld door kunstenaarsogen

Mondo

harman Joerdy en demoontje Gurl

Joerdy Sitcom

meer cultuur bij de VPRO

VPRO Cinema →

De kijk van Koolhoven →

[Yous & Yay →](#)

[Nooit Meer Slapen →](#)

[Vrije Geluiden →](#)

[Rewind →](#)

[3voor12 →](#)

[Podiumbeesten →](#)

[30 Jaar Dutch Dance →](#)

vpro

[Ga naar de voorpagina →](#)

programma's

[Al onze programma's op een rij →](#)

gids

[De programmagids, columns en artikelen →](#)

leden

[Voor leden, gidsabonnement en donatie →](#)

winkel

[Voor 22 uur besteld, volgende dag in huis →](#)

over

[Contact met de vpro, cookies & privacy, werken bij de vpro, pers, nieuwsbrief en social media →](#)